

Permet-me que et digui amic, Xiri

Un relat de: [Nurai](#)

Hola Xiri,

Els companys de la secció local d'ERC de Cànoves i Samalús em demanen que escrigui un article sobre tu.

Podria tornar a repetir el que ha dit la premsa després de la teva mort i fer un repàs a la teva biografia, explicant amb detalls que vas ésser proposat per al premi Nobel de la Pau, o que vas estar gairebé dos anys plantat davant de la presó Model per a exigir la llibertat dels presos polítics a mitjan dels anys 70, o que has creat un model filosòfic que ens explica la realitat des d'infinites perspectives, o uns quants etcèteres més.

(Però em mires amb el teu somriure sorneguer i saps que jo no puc parlar de tot això).

Ara sé que et posaràs murri pel que vaig a dir però segurament ets un dels millors genis del nostre país. La teva saviesa ha fet por a l'excedent de mediocritat del nostre present.

(Perdona'm! No et seguiré tirant floretes que ja sé que no t'agraden massa).

Sincerament a mi em vas captivar amb la teva definició contundent de democràcia: democràcia és la força del poble.

Amb una humilitat digna d'admiració (ja dius tu que un humil és un que val per mil), ens has brindat excel·lents lliçons del que ara s'atreixeix a dir-ne democràcia participativa. O sigui, des de les institucions ens animen perquè siguem poble, perquè ens coneguem els uns als altres, perquè diguem la nostra, quan abans això era el més natural, que segurament es feia a la plaça del poble sense que ens costés ni un ral.

Així resulta que m'ensenyaves, a partir de la teoria, allò que el meu pare s'havia esforçat a ensenyar-me a viure des de ben petita: l'ànima del poble.

Però si no ho he entès malament, Xiri, resulta que per assolir la democràcia assembleària només cal seguir quatre pautes ben senzilles com:

- que tots puguem participar-hi a partir d'una informació clara i de qualitat.
- aprendre a escoltar i a posar-se en la pell de l'altre per a poder entendre'ns i arribar al consens.
- el respecte entre les persones i aprendre a parlar i actuar en representació d'un col·lectiu i, evidentment, deixant els "egos" de cadascú al lloc que els correspon (ni més amunt ni més avall).
- deixar de banda l'individualisme que ens envaeix per totes bandes i començar a organitzar-nos territorialment (per carrers, veïnats, pobles...).
- aprendre que qualsevol arbre sense arrels cau a la primera ventada i, per tant, les arrels són tan importants com l'aire que respirem.
- ...i, sobretot, cal que el poble estigui viu i vulgui ser lliure.

(- Xiri...dóna'm la mà! Ja no hauràs d'arronsar l'espatlla pel pes de l'esclavitud que a tants encara ens fa arrossegat-nos com a cargols. No cal que pateixis més: alguns hauran entès la teva magnífica intel·ligència i uns altres durement sempre el teu amor passejant-se per la nineta dels nostres ulls.)

PD...Mira que n'ets, de cràpula, amic meu!